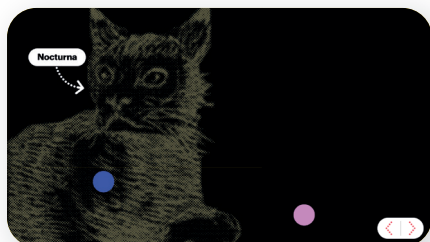

Nocturna & Francisco

De koningin van de nacht

Nocturna, een sierlijke zwarte kat, sluipt behendig over de daken van Madrid. De stad slaapt, maar zij voelt zich wakkerder dan ooit. Vanavond is ze de koningin van de nacht. Trots laat ze een miauw horen. Beneden slaan mensen hun ramen dicht. Haar geluid maakt hen onrustig.

De volle maan schijnt over de stad. In een raam flakkert een klein kaarslicht. Nocturna herkent het meteen. Met een soepele sprong glijdt ze naar binnen en landt zachtjes op de houten vloer. Ze is thuis, in de kamer vol verf, kwasten en schilderijen.

Aan de tafel ligt haar baasje, Francisco, te slapen. Zijn hoofd rust op zijn armen, zijn haar piekt alle kanten op en er staan zweetparels op zijn voorhoofd. Hij woelt en mompelt iets onverstaanbaars. Een nare droom houdt hem in zijn greep.

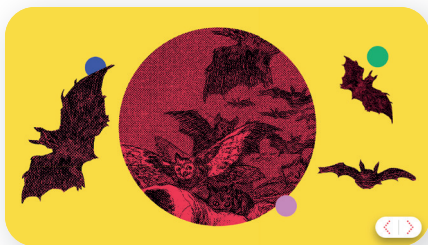

In Francisco's droom

Nocturna kijkt naar haar baasje en miauwst zachtjes. Geen reactie. Haar ogen vallen op een glinsterende naald naast hem. Nieuwsgierig tikt ze ertegen. Op dat moment knippert de kaars drie keer... en dooft dan helemaal. De kamer verdwijnt in het donker.

Ze spitst haar oren. Iets is anders. De ruimte voelt groter, leeg en koud. En dan, uit het niets, verschijnen ogen. Witte, glanzende ogen, overal om haar heen. Het is doodstil, op het zachte ruisen van vleugels na.

Een grote witte uil landt op Francisco's rug en klauwt in zijn jas. Hij kreunt, woelt in zijn slaap. Nog een uil verschijnt, met een penseel in zijn poot. Hij duwt het in Francisco's hand. En dan... nog meer uilen. Hun roep vult de kamer: OEOEOEOE... Het geluid lijkt van alle kanten te komen.

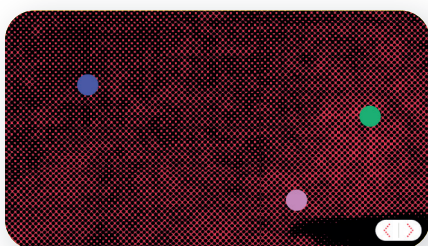

Bang voor het donker

Francisco kreunt. “Ik ben bang voor het donker... Ga weg!”

Nocturna spitst haar oren. “Die stomme ziekte heeft me doof gemaakt,” mompelt hij verder. “Nu ben ik alleen met mijn gedachten. Maar ik moet weer licht zien... Hoe kan ik anders schilderen?”

Zijn woorden worden overstemd door een nieuw geluid. Fladder-fladder-fladder... Zwarte vleermuizen zwermen de kamer binnen. Steeds meer, steeds dichterbij. Nocturna duikt ineen. Waar ben ik? Is dit echt? In welke wereld zit ik? Nocturna's gedachten tolleren rond terwijl ze de zwarte vleermuizen ziet zwermen.

Geen weg terug

Nocturna's vacht staat overeind. Ze moet hier weg. Maar waar is de uitgang?

Haar ogen zoeken. Daar! De naald! Ze duikt ernaar, haar pootje raakt het metaal, en plots — floep. Het donker verdwijnt.

Ze is terug. De kamer is weer zoals hij was. De kaars is nog steeds uit, maar het maanlicht laat alles zachtjes oplichten. Francisco ligt nog steeds met zijn hoofd op de tafel. Alles lijkt normaal. Maar dan... iets blinkt op het houten tafelblad.

Voorzichtig stapt Nocturna dichterbij. Een metalen plaatje ligt naast Francisco's hand. Ze snuffelt eraan en duwt met haar kopje tegen zijn arm. Zijn vingers verschuiven een beetje, net genoeg om de tekening bloot te leggen.

Haar hart slaat een tel over.

Het is een afbeelding van hen beiden! In deze kamer. Maar niet alleen zij. Overal om hen heen zweven uilen en vleermuizen. Precies zoals in de droom. Was het echt? Of... is de droom werkelijkheid geworden?

Nocturna aarzelt. Dan draait ze zich snel om, springt terug door het raam en verdwijnt in de nacht.